

Çeviri: ÜLKER İNCE

4. BASKI

ROALD DAHL

ŞEKER
HENRY'NİN
İNANILMAZ
ÖYKÜSÜ

♥ can
modern

ROALD DAHL
ŞEKER HENRY'NİN
İNANILMAZ
ÖYKÜSÜ

Roald Dahl bir casus, savaş pilotu, okolata tarihçisi ve tıbbi buluşlar yapan bir mucitti. Bunların yanı sıra, *Charlie'nin okolata Fabrikası*, *Matilda*, *Koca Sevimli Dev* ve daha pek çok harikulade kitabın yazarıydı. Dahl, dünyanın bir numaralı hikye anlatıcısı unvanını hâlâ koruyor.

Roald Dahl, *Bay ve Bayan Kıl* adlı kitabında Öyle der:
“İyi düŐünceleri olan bir insan asla çirkin olamaz. DüŐünceleriniz iyiyse, yüzünüzden güneŐ ıŐım gibi fiŐkırır bu düŐünceler ve her zaman çok hoş grnrsnz.”

Biz, iyi Şeyler yapmanın gücüne inanıyoruz. Bu nedenle, Dahl'ın kitaplarından elde edilen tüm gelirin %10'u* Roald Dahl yardım kurumlarına baĒıŐlanıyor. Vakıf Őu alanlarda destek saĒlıyor: Çocukların bakımından sorumlu uzman hemŐirelere yardım, ihtiyaı olan ailelere baĒıŐ ve eĒitime destek programları. Bu önemli yardım çalıŐmalarımızı sürdürmemize katkıda bulunduĒunuz için teşekkür ederiz.

Daha fazla bilgi için roalddahl.com'u ziyaret edebilirsiniz.

Roald Dahl Yardım Vakfı, 1119330 numarasıyla tescillenmiŐ,
BirleŐik Krallık'a baĒlı bir yardım kurumudur.

*BaĒıŐlanan teliflerden komisyon düŐülmüŐtür.

Can Modern

Şeker Henry'nin İnanılmaz Öyküsü, Roald Dahl

İngilizce aslından çeviren: Ülker İnce

The Wonderful Story of Henry Sugar

© 1977, Roald Dahl Nominee Ltd.

© 1999, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1999

Yeni çeviriyle 4. basım: Temmuz 2020, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Editör: Berrak Göçer

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-3853-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750738531

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ROALD DAHL
ŞEKER HENRY'NİN
İNANILMAZ
ÖYKÜSÜ

ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Ülker İnce

♥can

Roald Dahl'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oswald Amcam, 1991

Öptüm Seni, 1997

Senin Gibi Biri, 1998

Çocuk kitapları:

Charlie'nin Çikolata Fabrikası, 1989

Charlie'nin Büyük Cam Asansörü,
1991

Dev Şeftali, 1998

Bay ve Bayan Kıl, 2007

Büyülü Parmak, 2007

Cadılar, 2007

Dünya Şampiyonu Danny, 2007

George'un Harika İlacı, 2007

Kaplumbağa, 2007

Yaman Tilki, 2007

Zürafa, Peli ve Ben, 2007

Matilda, 2007

Koca Sevimli Dev, 2008

Küçük Adam Büyürken, 2011

Tek Başına, 2011

İrikıym Timsah, 2014

Benek Tozu ve Diğer Müthiş Sırlar,
2016

ROALD DAHL, 1916'da Galler'de Norveçli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Eğitimini İngiltere'de tamamladıktan sonra Afrika'da Shell firması için çalışmaya başladı. İkinci Dünya Savaşı'nda RAF savaş uçaklarında pilotluk yaparken, başından aldığı ağır bir darbe sonucu ordudan ayrıldı ve ABD'ye gitti. Burada İngiltere için diplomatlık ve istihbaratçılık yaptı. 1942'de yazdığı ilk öyküsü "A Piece of Cake"te de (Çocuk Oyuncağı), 1943'te yayımlanan ilk çocuk kitabı *The Gremlins*'de de (Cinler) pilotluk günlerini yazdı. Özellikle *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* ve *Matilda* gibi çocuk kitaplarıyla tanınan Dahl'ın yetişkinler için iki romanı (*Sometime Never: A Fable for Superman* [Hiçbir Zamanlar: Süpermen İçin Bir Masal], *Oswald Amcam*) ve altmıştan fazla öyküsü bulunuyor. Dahl, *Senin Gibi Biri* adlı öykü kitabıyla "Pansiyoncu Kadın" ve "Deri" adlı öyküleriyle üç defa Edgar Allan Poe Ödülü'ne layık görüldü. 1990'da Oxford'da kan kanserinden öldü.

ÜLKER İNCE, 1974-1989 yılları arasında Hacettepe Üniversitesi Yabancı Diller Yüksek Okulu ile Mütercim Tercümanlık Bölümü'nde çalıştı. 1985 yılında Lawrence Durrell'in *İskenderiye Dörtlüsü* (*Justine, Balthazar, Mountolive, Clea*) çevirisiyle *Yazko Çeviri Dergisi*'nin Azra Erhat Çeviri Ödülü'nü kazandı. Boğaziçi Üniversitesi Edebiyat Fakültesi, Çeviribilim Bölümü'nde kuram ve uygulama dersleri verirken (1989-2000) Can Yayınları'nda ve Telos Yayıncılık'ta çeviri yayın editörlüğü yaptı. 2010 yılında Çeviri Derneği'nin onur ödülüne değer görüldü.

Dorian Gray'in Portresi (Oscar Wilde) çevirisi 2014 yılında *Dünya Kitap* dergisinde "Yılın Çeviri Kitabı" seçildi. Çevirileri arasında *Başka Sesler Başka Odalar* (Truman Capote); *Constance ve Yalnızlıklar*, *Sebastian ya da Güçlü Duygular*, *Mekân Ruhu*, *Kıbrıs'ın Acı Limonları* (Lawrence Durrell); *Tüfek, Mikrop ve Çelik* (Jared Diamond); *Parayı Verdi Düdüğü Çaldı: CIA ve Kültürel Soğuk Savaş* (Francis Stonor-Saunders); *Uçarı Kızlar ve Filozoflar*, *Caz Çağı Öyküleri* (F. Scott Fitzgerald); *Bülbülü Öldürmek* (Harper Lee); *Dostoyevski* (Joseph Frank) bulunmaktadır.

İçindekiler

Hayvanlarla Konuşan Çocuk	11
Otostopçu	35
Bir Sonraki Öykü İçin Bir Not	51
Mildenhall Definesi	55
Kuğu	83
Şeker Henry'nin İnanılmaz Öyküsü	109
Arka Kapıdan Girmek: Nasıl Yazar Oldum	183
Çantada Keklik: İlk Öyküm – 1942	219

HAYVANLARLA KONUŞAN ÇOCUK

Kısa bir süre önce Batı Hint Adaları'na gidip orada birkaç gün geçirmeye karar verdim. Kısa bir tatil yapacaktım. Arkadaşlarım oranın harika bir yer olduğunu söylemişlerdi. Dediklerine göre bütün gün tembel tembel dolaşabilir, gümüş renkli kumsallarda güneşlenebilir, camgöbeği, ılık sularda yüzebilirmişim.

Jamaika adasını seçtim ve Londra'dan doğrudan Kingston'a uçtum. Kingston havaalanından taksiyle kuzey kıyıdaki otelime ulaşmak iki saat sürdü. Çok dağlık bir adaydı, dağlar koyu renk, girift ormanlarla kaplıydı. Taksi sürücüsü o iriyarı Jamaikalının dediğine göre o ormanlarda çok kötü insan toplulukları yaşıyormuş, insanlar hâlâ voodoo, büyü gibi işlerle uğraşır, büyü ayinleri yaparlarmış. "O dağlardaki ormanlara sakın gitmeyin," dedi gözlerini devire devire. "Oralarda öyle şeyler yaparlar ki, bir anda saçlarınız bembeyaz kesilir."

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

"Ne siz sorun ne ben söyleyeyim," dedi. "Üzerinde konuşmaya bile değmez." Bu konuda daha fazla bir şey söylemek istemiyordu.

Otelim inci rengi bir kumsalın üzerindeydi, hayal ettiğimden de güzel bir doğa parçasının içinde yer alıyordu. Ama otelin açık duran o büyük ön kapısından içeriye

adımımı attığım anda bir tedirginlik hissetmeye başladım. Böyle bir şey hissetmem için bir neden yoktu. Beni tedirgin edecek bir şey göremiyordum ortalıkta. Ama böyle bir duygu içindeydim işte ve o duygudan kurtulamıyordum. Burada tuhaf, uğursuz bir şeyler vardı sanki. Çok şık, çok lüks bir yerdi ama zehirli gaz gibi, havada asılı duran bir tehlikenin kokusunu alıyordum.

Bunun sırf otelle ilgili bir şey olduğundan da emin değildim. Bütün ada, dağlar, ormanlar, kıyıdaki kara kara kayalar, kıpkırmızı çiçekler, dalga dalga uzanan o ağaç denizi, bunların hepsi, hatta daha başka şeyler bir tedirginlik hissetmeme yol açıyordu. Bu adada görünür yüzeyin altına çöreklenmiş oturan tehlikeli bir şey vardı. O şeyi ta içimde hissediyordum.

Oteldeki odamın küçük bir balkonu vardı, balkondan doğruca kumsala inebiliyordum. Her taraf yüksek hindistancevizi ağaçlarıyla kaplıydı, ikide birde gökten futbol topu büyüklüğünde kocaman yeşil bir hindistancevizi, donuk bir pat sesi çıkararak kumların üzerine düşüyordu. Bir hindistancevizi ağacının altında oyalanmak hiç de akıllıca bir iş olarak görülüyordu çünkü o şeylerden biri kafanıza düşerse kafanız yarılırdı.

Odamı toplamaya gelen Jamaikalı kızın dediğine göre, Wasserman adlı zengin bir Amerikalı daha iki ay önce aynen bu şekilde öteki dünyayı boylamış.

“Şaka ediyorsun,” dedim kıza.

“Şaka etmiyorum!” diye haykırdı. “Hayır *efendim!* Kendi gözlerimde gördüm her şeyi!”

“Ama büyük bir olay haline gelmedi değil mi?” diye sordum.

“Örtüyorlar,” diye yanıt verdi kız, gizemli bir şey söyler gibi. “Otelciler hemen örtüyor, gazeteciler de fazla üzerine gitmez çünkü böyle şeyler turizm için kötüdür.”

“Sen olay olurken kendi gözlerinle gördün ama.”

“Kendi gözlerimde gördüm,” dedi. “Bay Wasserman ta şurada, kumsaldaki hindistancevizi ağacının altında duruyordu. Fotoğraf makinesi elindeydi, günbatımının resmini çekmeye çalışıyordu. O akşam gün batarken gökyüzü kıpkırmızı olmuştu, çok güzel görünüyordu. Sonra birden kocaman yeşil bir hindistancevizi adamın kel kafasının tam tepesine düştü. *Paaat!* Böylece,” diye ekledi kız sanki hoşuna gitmiş gibi, “Bay Wasserman’ın görüp göreceği son günbatımı o oldu.”

“Yani adam hemen o anda öldü mü demek istiyorsun?”

“O *anda hemen* öldü mü ölmedi mi, bilmiyorum,” dedi. “Ama elindeki fotoğraf makinesi hemen fırlayıp kumların üzerine düştü. Kolları hemen iki yanına sarktı, adam öylece kalakaldı. Sonra sallanmaya başladı. Bir ileri bir geri, öyle hafif hafif sallanıyordu ki, ben de durmuş ona bakıyordum, kendi kendime, galiba adamın başı döndü, her an bayılabilir, diyordum. Sonra çok ama çok yavaş bir şekilde adam olduğu yere yığıldı.”

“Öldü mü?”

“Tarihe karıştı,” dedi.

“Tanrı yazdıysa bozsun.”

“Evet ya,” dedi. “Rüzgâr eserken siz siz olun hindistancevizi ağacının altında durmayın.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Bunu unutmayacağım.”

Oteldeki ikinci günümün akşamı küçük balkonumda oturuyordum, kucagımda bir kitap, elimde rom kokteyliyle dolu uzun bir bardak vardı. Kitabı okumuyordum. Balkonun tabanında, iki metre kadar ötemde küçük yeşil bir kertenkeleye sinsice yaklaşan bir başka küçük yeşil kertenkeleyi izliyordum. O izlediğim kertenkele öteki kertenkeleye arkadan yaklaşıyor, çok yavaş, çok dikkatli bir şekilde ilerliyordu; ötekine iyice yaklaşınca uzun dilini birden dışarı çıkardı, ötekinin kuyruğuna do-

kundu. Öteki hemen bir sıçrayışta arkasına döndü, ikisi yüz yüze geldiler, yere yapışmış gibi hiç kumildamadan duruyorlardı, çömelmiş birbirlerine bakıyorlardı, çok gergindiler. Sonra birden ikisi birden küçük küçük zıplarak komik bir dansa başladılar. Havaya sıçrayıp duruyorlardı. Geriye sıçıyorlardı. İleriye zıplıyorlardı. Yana zıplıyorlardı. İki boksör gibi birbirlerinin çevresinde daireler çiziyorlardı, daire çizerken de sıçıyor, kasıla kasıla yürüyor, dans ediyorlardı. Çok tuhaftı, seyrettikçe bu yaptıkları şeyin bir çeşit ayin olduğunu düşündüm, birbirlerine kur yapıyorlardı. Sessizce oturmuş, acaba daha sonra ne olacak diye bekliyordum.

Daha sonra ne olduğunu hiç göremedim çünkü tam o sırada aşağıdaki kumsalda büyük bir patırtının koptuğunu fark ettim. Baktım, insanlar suyun kıyısındaki bir şeyin çevresine toplanmışlardı. Kumların üzerine çekilmiş kano tipi bir balıkçı teknesi vardı, tek aklıma gelen şey, herhalde balıkçının biri çok balık yakaladı, insanlar da balıklara bakıyor demek oldu.

Balık dolu bir ağa bakmayı her zaman büyüleyici bulurum. Kitabımı bir kenara bırakıp ben de içkimi elime alarak ayağa kalktım. Otelin verandasından kopup gelen, suyun kıyısındaki kalabalığa katılmak üzere acele eden başka insanlar da vardı. Erkekler dize kadar inen o korkunç bermuda şortlardan giymişlerdi; pembeli, turunculu, zıt renklerin her türlüyle bezeli iğrenç gömlekler geçirmişlerdi sırtlarına. Kadınlar giyim konusunda daha zevkliydiler, çoğunun üzerinde güzel, pamuklu bir entari vardı. Neredeyse herkes elinde bir kadeh tutuyordu.

Ben de kendi içkimi elime alıp balkondan kumsala indim. Anlatılanlara göre, Bay Wasserman'ın hayatını kaybettiği yer olan hindistancevizi ağacının altından geçemedim, çevresinden dolandım, kalabalığa katılmak üzere o gümüş renkli kumların üzerinden iri adımlarla ilerledim.

Ama insanların baktıkları şey balık dolu bir ağ değildi. Bir denizkaplumbağasıydı, kumların üzerinde ters dönmüş halde duran bir kaplumbağa. Ama ne kaplumbağaydı ya! Bir dev, bir mamut. Bir kaplumbağanın bu kadar büyük olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Size büyüklüğünü nasıl anlatsam? Hayvan sırtüstü değil de yüzüstü duruyor olsaydı, uzun boylu bir adam hayvanın sırtına otursaydı ayakları yere değmezdi. Belki de bir buçuk metre boyunda, bir metre yirmi santim eninde bir hayvandı, çok güzel, iyice tümsek bir kabuğu vardı.

Kaplumbağayı yakalayan balıkçı kaçmasın diye sırtüstü çevirmişti. Hayvanın tam beline kalın bir ip bağlamışlardı, o ipin ucunu iki eliyle tutan, beline doladığı küçük bir peştamal dışında üzerinde hiçbir şey olmayan, çıplak, siyah derili, ince uzun, gururlu adam da biraz ileride duruyordu.

O muhteşem yaratık, o dört kocaman yüzgeciyle havayı deli gibi tırmalayarak, uzun buruşuk boynunu dışarı uzatmış, sırtüstü yatıyordu. Yüzgeçlerinin ucundaki ayakları kocaman ve güçlüydü.

Balıkçı, “Geri çekilin lütfen, bayanlar baylar!” diye bağırdı. “İyice çekilin! Şu ayaklar *tehlikelidir* ha! Hayvan kolunuzu yakalarsa koparabilir!”

Otel müşterileri bu büyük gösteri karşısında heyecanlanmış, aşka gelmişti. Bir düzine kadar fotoğraf makinesiyle şak şak fotoğraflar çekiliyordu. Kadınların çoğu sevinç çılgınlıkları atıp erkeklerinin kollarına sarılıyor, erkekler korkmadıklarını göstermeye, erkekliklerini kanıtlamaya çalışıyor, yüksek sesle aptalca şeyler söylüyorlardı.

“Şu bağa kabuğundan kendine kemik çerçeveli bir gözlük yaptırabilirsin, ha Al?”

“Bir ton ağırlığındadır herhalde o zımbırtı!”

“Gerçekten yüzebiliyor mu yani sence?”

“Yüzer elbette. Çok güçlü bir yüzücü. Bir kayığı kolayca çekebilir.”

“Kapan kaplumbağası bu ha?”

“Kapan kaplumbağası değil canım. Kapan kaplumbağası bu kadar büyümez. Ama bak sana ne diyeceğim. Yanına çok yaklaşırsan kaşla göz arasında parmağını karparsa şaşırma.”

“Sahi mi?” diye sordu balıkçıya bir kadın. “Bir insanın elini kapabilir mi?”

“Hemen kapar,” dedi balıkçı gülümseyerek, pırıl pırıl bembeyaz dişleri göründü. “Okyanustayken size bir şey yapmaz ama onu yakalayıp kıyıya çekerseniz, böyle ters çevirirseniz, yaşayan canlı varlıklar olarak hepiniz dikkat etmeniz iyi edersiniz! Nerenizi tutarsa orayı koparır!”

“Onun durumunda olsam,” dedi bir kadın, “galiba ben de biraz öyle yapardım.”

Geri zekâlı adamlardan biri, kumların üzerinde dalgalarla kıyıya atılmış bir tahta parçası bulmuş, elinde tahta parçasıyla kaplumbağaya doğru yürüyordu. Büyücek bir tahta parçasıydı, bir buçuk metre boyunda, belki de iki buçuk santim kalınlığında bir kalas. Kalasın bir ucuyla kaplumbağanın başını dürtmeye başladı.

“Sizin yerinizde olsan bunu yapmam,” dedi balıkçı. “Onu daha da çok kızdırırsınız ancak.”

Kalasın ucu kaplumbağanın boynuna değdiği zaman o koca kafa sağa sola savruldu, ağız açıldı, *şak* diye kapandı, kaplumbağa kalası ağzına almış, dişlerini kalasa geçirmişti, sanki peynirden yapılmış bir şeymiş gibi dişlemişti.

“Vay be!” diye bağırıştılar. “Gördünüz mü şunu? İyi ki kolumu kapmadı!”

“Onu rahat bırakın,” dedi balıkçı. “Onu iyice kızdırmanın âlemi yok.”

Geniş kalçalı, çok kısa bacaklı göbekli bir adam balıkçının yanına geldi, “Bak reis,” dedi, “ben bu hayvanın

Sıra dışının krallığına hoş geldiniz!

Casus, savaş pilotu, çikolata tarihçisi ve tıbbi buluşlar yapan bir mucit: Roald Dahl, yazdığı kitaplar kadar renkli bir yazar. *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* ve diğer çocuk kitaplarıyla tanınan Dahl'ın yetişkinlere anlattığı hikâyeler de bir o kadar sihirli.

Şeker Henry'nin İnanılmaz Öyküsü, Dahl'ın hayal dünyasını olağanüstü yaşamöyküsüyle birleştiren bir derleme. Dev bir kaplumbağayla küçük bir çocuğun dostluğu, görmek için gözlerine ihtiyaç duymayan bir Hintli ve acımasızlıkta sınır tanımayan gençler, gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekilen bir define ve pilotluk hikâyesi yan yana geliyor.

Dahl'ın yazarlığa başlamasının rastlantılarla örülü sürpriz hikâyesi de bu kitapta yer alan metinlerden biri. Yazarın külliyatında özel bir yere sahip olan *Şeker Henry'nin İnanılmaz Öyküsü*, Ülker İnce'nin ustaca çevirisiyle okurlarla buluşuyor.

#modernöykü #havacılık #dostluk #otostop #define #korku #mizah

ROALD DAHL

www.roalddahl.com

Bu kitabı satın alarak bir çocuğa daha yardım etmiş oluruz. Dahl'ın kitaplarından elde edilen gelirin %10'u Roald Dahl yardım kurumlarına bağışlanıyor. Daha fazla bilgi için kitabın üçüncü sayfasına bakabilirsiniz.

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

öykü

ISBN: 978-975-07-3853-3

9 789750 738531